

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Αριθμός Απόφασης 15/2014

(αριθμός κατάθεσης αίτησης ΑΜ 202/2013)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

ΔΙΚΑΣΤΗΣ: Γλυκερία Καραναστάση, Πρόεδρος Πρωτοδικών.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Δεν ορίστηκε.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 7^η Φεβρουαρίου 2014, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα από την Πρόεδρό του Μάρθα Καραγιάννη, ηθοποιό και 2) Της εδρεύουσας στο Δήμο Φιλοθέης-Αττικής, Λ. Μεσογείων, αριθμ. 231, αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, υπό την επωνυμία: «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», όπως νομίμως εκπροσωπείται, που παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Θεσσαλονίκης ο οποίος κατέθεσε σημείωμα.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗΣ: Της ατομικής επιχείρησης με την επωνυμία που εδρεύει στην

όπως νόμιμα εκπροσωπείται, ιδιοκτήτριας του ξενοδοχείου με την επωνυμία που βρίσκεται στην

η οποία δεν παραστάθηκε.

ΟΙ ΑΙΤΟΥΝΤΕΣ ζήτησαν να γίνει δεκτή η από 20-12-2013 αίτηση που κατατέθηκε με αριθμό 202/20-12-2013 και προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης στο ακροατήριο ο πληρεξούσιος δικηγόρος των αιτούντων ανέπτυξε προφορικώς τους ισχυρισμούς του και ζήτησε να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

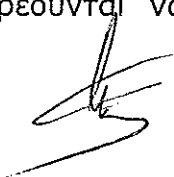
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ' αριθμ. 3867B'/23-12-2014 έκθεση επιδόσεως του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή που προσάγουν και επικαλούνται οι αιτούντες, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της κρινόμενης αιτήσεως με πράξη ορισμού δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην καθ' ης η αίτηση. Κατά τη δικάσιμο αυτή η καθ' ης δεν εμφανίσθηκε κατά την εκφώνηση της υποθέσεως από τη σειρά του οικείου εκθέματος και δεν έλαβε μέρος στη συζήτηση της υποθέσεως. Επομένως, πρέπει να δικαστεί ερήμην, να προχωρήσει όμως η συζήτηση σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι.

Η εφεύρεση των τεχνικών μέσων και μεθόδων που κατέστησαν δυνατή την εγγραφή ζωντανών ερμηνειών εκτελέσεων σε υλικό φορέα, και στη συνέχεια την πολλαπλή αναπαραγωγή και πολυσχιδή εκμετάλλευση των εγγραφών αυτών, οδήγησε στην αισθητή πτώση των προτάσεων απασχολήσεως των ερμηνευτών εκτελεστών σε ζωντανές παρουσιάσεις των ερμηνειών εκτελέσεών τους, με άμεσο επακόλουθο τη σημαντική πτώση των εσόδων τους. Παράλληλα, η δυνατότητα ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης, αναμετάδοσης αλλά και η με απλά και προσιτά μέσα και υλικά (μαγνητόφωνο, συσκευή cd, ηχεία, κλπ) παρουσίαση στο κοινό των εγγεγραμμένων σε υλικούς φορείς μουσικών έργων/ ερμηνειών/ εκτελέσεων, οδήγησε σε σημαντική μείωση των πωλήσεων των φωνογραφημάτων. Έτσι, ενώ οι ερμηνευτές εκτελεστές και παραγωγοί ήχου είδαν να μειώνονται δραματικά οι πηγές εσόδων τους, οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί και οι παρουσιάζοντες στο κοινό τις εγγεγραμμένες ερμηνείες - εκτελέσεις, διείδαν μια σημαντική ευκαιρία να αυξήσουν τα κέρδη τους και να μειώσουν δραστικά τα έξοδά τους, αφού πλέον δεν χρειαζόταν να απασχολούν καλλιτέχνες και να αγοράζουν ή

ενοικιάζουν πολυέξοδα μέσα παραγωγής ώστε να μεταδίδουν μουσικά έργα. Αυτή η τεχνολογική εξέλιξη που από τη μία αφαιρούσε πηγές εσόδων από τους ερμηνευτές, εκτελεστές και παραγωγούς ήχου, ενώ από την άλλη προσέθετε ολοένα και πιο πολλές πηγές εσόδων για όσους εκμεταλλεύονταν τους υλικούς φορείς, κατέστησε φανερή την ανάγκη συμμετοχής των καλλιτεχνών και παραγωγών ήχου στα κέρδη από τη μη ζωντανή μετάδοση, αναμετάδοση και παρουσίαση στο κοινό των ερμηνειών/εκτελέσεων. Για πρώτη φορά προβλέφθηκε από τη Σύμβαση της Ρώμης (άρθρο 12) ένα ενοχικό, σχετικό δικαίωμα των ερμηνευτών, εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών ήχου, το οποίο δεν τους δίδει την εξουσία να απαγορεύουν στην με τον πιο πάνω τρόπο χρήση των εγγεγραμμένων ερμηνειών, αλλά να αξιώνουν την καταβολή μίας εύλογης αμοιβής. Περαιτέρω, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, προστατεύονται τρεις κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, α) οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, β) οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας (φωνογραφημάτων, κινηματογραφικών ταινιών κ.λπ.), γ) οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διαφόρων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του ανωτέρω νόμου, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, ενώ παραγωγοί υλικού φορέα εικόνας και ήχου είναι κατά το άρθρο 47 παρ. 2, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, με πρωτοβουλία ή ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων ή εικόνων [βλ. ΜΠρΑθ 2241/2006 ΧρΙΔ 2006.653]. Το άρθρο 46 παρ. 2 προσδιορίζει τις περιπτώσεις που οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις της ερμηνείας ή της εκτελέσεώς τους, ειδικότερα, α) την εγγραφή της ζωντανής ερμηνείας ή εκτελέσεώς τους σε υλικό φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, β) την άμεση ή έμμεση αναπαραγωγή της εγγραφής της ερμηνείας ή εκτελέσεώς τους καθώς και τη θέση σε κυκλοφορία με μεταβίβαση της κυριότητας, με εκμίσθωση ή με δημόσιο δανεισμό του υλικού φορέα με την εγγραφή. Το ως άνω περιουσιακό δικαίωμα έχει χαρακτήρα απόλυτο, δηλαδή στρέφεται κατά παντός που θα επιχειρούσε την εγγραφή ή τη θέση σε κυκλοφορία και εξασφαλίζει ότι η εκμετάλλευση των ερμηνειών και των εκτελέσεων δεν θα

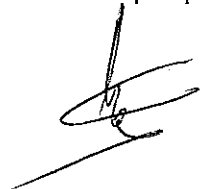
γίνει παρά εντός των ορίων που ο ενδιαφερόμενος ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης έχει επιτρέψει, σε μερικές, όμως, περιπτώσεις το δικαίωμα αυτό (ενοχική αξίωση "εύλογης αμοιβής"), γίνεται σχετικό [Γ Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2002, σ. 379 επ., Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία & Συγγενικά Δικαιώματα, 2000, αρ. 169 επ., σ. 189 επ., αρ. 71, 73, σ. 88, 91, Μ-Θ. Μαρίνου, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, Ελληνική 35.1441, 1445]. Η δε διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993 ορίζει ότι: "Όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο". Εξάλλου, η παρ. 3α του ίδιου άρθρου ορίζει ότι "οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων". Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, μεταξύ των άλλων, ότι δικαιούχοι εύλογης αμοιβής από παρουσίαση στο κοινό (δημόσια εκτέλεση) ή ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με κάθε τρόπο οποιουδήποτε οπτικοακουστικού μέσου (υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) είναι οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες καθώς και οι παραγωγοί τέτοιου μέσου. Η αμοιβή αυτή, η οποία είναι ενιαία, δηλαδή πληρώνεται μια φορά από τον χρήστη και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων, καταβάλλεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να

πρι
σχι
μπ
βα
εγ
πυ
ρε
δα
εά
ερ
Πα
απ
εφ
η
13
εγ
αγ
πα
(κ
ιδ
ό.
σε
ρα
σ
Γι
σ
όι
αι
Χι
σ
π
π
σ
δ
α

προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Κριτήρια βάσει των οποίων ο Δικαστής μπορεί να προσδιορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής είναι ιδίως, α) ο βαθμός συμβολής της χρήσεως των υλικών φορέων επί των οποίων έχει εγγραφεί η ερμηνεία ή εκτέλεση στα έσοδα από τη δημόσια εκτέλεση ενός πνευματικού έργου, ήτοι η συμβολή της μετάδοσης του μουσικού ρεπερτορίου στην ευρύτερη έννοια της "ακροαματικότητας" καθώς και η δαπάνη στην οποία ο (φερόμενος ως οφειλέτης) θα έπρεπε να υποβληθεί εάν αντί της χρήσεως των φωνογραφημάτων, ανέθετε σε ορχήστρες να ερμηνεύσουν ζωντανά τα έργα τους (ΠΠρΑθ 647/2006 ΔΙΜΕΕ 2006.68). Παράλληλα, θα πρέπει ο υλικός φορέας ήχου που χρησιμοποιείται να είναι απαραίτητος ή χρήσιμος για την επιχείρησή του, ήτοι δεν μπορεί να εφαρμοστεί το ανωτέρω κριτήριο στην περίπτωση ηχητικής εγκατάστασης, η οποία και χρησιμοποιείται για ιδίαν ενημέρωση και ψυχαγωγία (ΜΠρΠειρ 1340/2006 ΔΙΜΕΕ 2006.391), β) οι επιπτώσεις που έχει η μετάδοση εγγεγραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας στην απασχόληση των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, π.χ. πτώση των πωλήσεων δίσκων λόγω συχνής μεταδόσεως των μουσικών έργων (Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα του Ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα, 1994, αρ. 234, σ. 158, της ίδιας, ό.π., αρ. 179, σ. 199, ΜΠρΑθ 919/2000 αδημ.). Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρο 3 παρ. 2) καθίσταται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του "κοινού" -καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας- και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο

στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο "κοινό" με την ως άνω έννοια [βλ. ΑΠ 907/2003 ΕλλΔνη 44.1481]. Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε "αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους "δημόσιας εκτελέσεως" κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 Ν. 2121/1993. Η έννοια δε της "προσιτότητας" συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνία μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Ετσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν. 2121/1993, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία [βλ. ΑΠ 820/2003 ΠοινΔικ 2003.1070], αλλά, στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραία), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντός του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό τα ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον

του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόραση εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραία που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. ενδεικτικά ΕφαΘ 16/2010 και ΕφαΘ 3095/2009 αδημ [προσκομιζόμενες από τους αιτούντες], ΕφαΘ 7196/2007 ΔΕΕ 200.8.702, ΕφαΘ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179, ΜΠΑΘ 5610/2009 αδημ., ΜΠΠειρ 118/2009 αδημ., ΜΠΘεσ 22795/2007, 258/2006, 27102/2006, 4764/2005 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ). Το ζήτημα της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και αναμετάδοσης έργων και ερμηνειών-εκτελέσεων στα δωμάτια ξενοδοχείων, το οποίο ενδιαφέρει και στην κρινόμενη περίπτωση, έχει απασχολήσει ιδιαίτερα τη νομολογία. Ενώ η αναμετάδοση αυτή, πριν τη θέση σε ισχύ του ν. 2121/1993 θεωρείτο δημόσια εκτέλεση (ΑΠ 61/1981 ΝοΒ 1981.384, ΑΠ 135/1982 ΕΕμπΔ 1983.684, ΑΠ 135/1983 ΠΧ 1983.719, ΑΠ 433/1992 ΕΛΛΔνη 1993.1411), επακολούθησε έντονη διακύμανση της νομολογίας, με τις περισσότερες αποφάσεις να κρίνουν ότι στην περίπτωση αυτή υπάρχει δημόσια εκτέλεση (πλην των ανωτέρω, σε γνώση του δικαστηρίου τούτου τέθηκαν και πλήθος αποφάσεων [80 τον αριθμό] τις οποίες προσκομίζουν και επικαλούνται οι αιτούντες, των οποίων η εξαντλητική απαρίθμηση εκφεύγει του σκοπού της παρούσας), ενώ εκδόθηκαν και αποφάσεις οι οποίες έκριναν ότι τα δωμάτια αποτελούν ιδιωτικούς χώρους, συνεπώς η εντός αυτών μετάδοση γίνεται για ιδιωτική χρήση (έτσι οι ΕφαΘ 7593/2005, 7594/2005 αδημ., ΜΠΤρικ 231/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ήδη το θέμα έχει λυθεί οριστικά μετά την από 7-12-2006 απόφαση του Γ' Τμήματος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση C-306/2005 (Sociedad General de Autores Editores de Espana κατά Rafael Hoteles S.A.), σύμφωνα με την οποία «1] μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22-5-2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών

δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας αυτής και 2] ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσιάσεως έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεόρασεως, πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29». Στην κρίση του αυτή το Δ.Ε.Κ. κατέληξε, μεταξύ των άλλων, και με το σκεπτικό (σκέψη 42) ότι η πελατεία ξενοδοχειακού συγκροτήματος αποτελεί νέο κοινό και συγκεκριμένα, η διανομή του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεόρασεως δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου της εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεώς της. Αντιθέτως, το ξενοδοχειακό συγκρότημα είναι ο οργανισμός που παρεμβάλλεται, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, για να δώσει στους πελάτες του πρόσβαση στο προστατευόμενο έργο. Ελλείπει δε της παρεμβάσεως αυτής, οι συγκεκριμένοι πελάτες, ευρισκόμενοι εντός της ζώνης αυτής, δεν θα μπορούσαν κατ' αρχήν να έχουν πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο (βλ. το κείμενο της απόφασης σε ΧρΙΔ 2007.250 με παρατηρήσεις Χ. Γεωργακόπουλου), Αλλά και πέραν της ως άνω αποφάσεως, μετά από προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε προς το ΔΕΚ ο Αρειος Πάγος, εκδόθηκε η από 18-3-2010 Διάταξη του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που επαναλαμβάνει στην ουσία τα παραπάνω, σύμφωνα με την οποία «ο ξενοδόχος που τοποθετεί στα δωμάτια των ξενοδοχείων συσκευές τηλεόρασεως και τις συνδέει με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου προβαίνει, εξ αυτού του γεγονότος και μόνο, σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ, 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22-5-2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας». Εξάλλου, σημειώνεται ότι τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν, με βάση τη Συνθήκη, να ακολουθούν την ισχύουσα νομολογία του ΔΕΚ (βλ. για τα παραπάνω σε

Κο
ερ
το
πρ
Οι
δι
πε
εν
πρ
πρ
αι
δι
μι
δι
φ
σι
αι
τι
μ
σ
π
2
π
δ
δ
π
Γ
κ
τ
σ
κ
ε
τ
α
ι

Κοτσίρη - Σταματούδη Νόμος για την Πνευματική Ιδιοκτησία - κατ' άρθρο ερμηνεία [έκδ. 2009] υπό άρθρο 49 αρ. 18-20). Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 Ν 2121/1993, σε συνδυασμό με την προαναφερθείσα διάταξη 49 παρ. 1 του ίδιου νόμου, προκύπτει και ότι: α) Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έχουν ως αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού δικαιώματος των δικαιούχων που εκπροσωπούν, β) μέλη ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης είναι οι δημιουργοί-φυσικά πρόσωπα, οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες-φυσικά πρόσωπα, οι παραγωγοί με τη μορφή συνήθως νομικού προσώπου, γ) οι οργανισμοί αυτοί έχουν τη δυνατότητα να διαχειρίζονται εξουσία από το περιουσιακό δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ των οποίων κατάρτιση συμβάσεων είτε με πνευματικούς δημιουργούς ή ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς υλικών φορέων είτε με χρήστες. Παράλληλα, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση ή προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή των απορρεουσών εξ αυτού εξουσιών. Η ανάθεση μπορεί να γίνει ή με μεταβίβαση του αντιστοιχού δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας ή με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας (βλ. ΠΠρΑθ 815/2006 ΔΙΜΕΕ 2006.395). Στο άρθρο 55 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 απαριθμείται μια σειρά πράξεων που μπορούν να ενεργούν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης. Οι πράξεις αυτές μπορούν να καταταγούν σε πράξεις διαχείρισης (κατάρτιση συμβάσεων, εισπραξη αμοιβών), σε πράξεις προστασίας (κυρίως με δικαστικές ενέργειες κάθε είδους) και σε παρεπόμενες πράξεις, όπως η συλλογή πληροφοριών αναγκαίων για την κατανομή, οι έλεγχοι κ.λπ. (βλ. Κουμάντο, ό.π., σ. 361). Ειδικότερα εκτός των άλλων, οι οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμεταλλεύσεως των έργων καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εισπράττουν ποσοστιαία αμοιβή με βάση το άρθρο 32 παρ. 1 Ν 2121/1993 (κριτήριο για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής είναι τα ακαθάριστα έσοδα ή τα έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθάριστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που

εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου), να εισπράττουν την αμοιβή αυτή και να κατανέμουν μεταξύ των δικαιούχων τα εισπραττόμενα ποσά, να προβαίνουν σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων και ιδίως να υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές ή να ασκούν ένδικα μέσα (βλ. Καλλινίκου, ό.π., αρ. 206, σ. 231). Σύμφωνα εξάλλου με την παρ. 2 του άρθρου 55, τεκμαίρεται ότι οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία και δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι αντίστοιχες εξουσίες ή καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, νομιμοποιούνται δε να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σε αυτούς, χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή τους, αφού αρκεί να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί (ΑΠ 1637/2002 ΠοινΔικ 2003.237, ΠΠρΑθ 815/2006 ΧρΙΔ 2006,467, ΜονΠρΘεσ 7296/2005 αδημ.). Το τεκμήριο αυτό είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη, ενώ είναι προφανές ότι η δημιουργία του εν λόγω τεκμηρίου βασίζεται στη βούληση του νομοθέτη να διευκολύνει τις εταιρίες συλλογικής διαχείρισης στη νομιμοποίησή τους προς παροχή δικαστικής προστασίας, δοθέντος ότι η αναφορά, για την πληρότητα του δικογράφου, όλων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών καθώς και παραγωγών ήχου και εικόνας, οι οποίοι έχουν αναθέσει τη διαχείριση των εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους δικαίωμα, θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στην αποτελεσματική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 3 Ν. 2121/1993, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης καταρτίζουν κατάλογο για τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευση σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική (βλ.

Καλλινίκου, ό.π., αρ. 204, σ. 229). Εξάλλου, η διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του ίδιου νόμου δημιουργεί την υποχρέωση στους χρήστες ("οφείλουν"), προκειμένου οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους για ανάλογη (με τη χρήση) διανομή των αμοιβών που εισπράττουν στους δικαιούχους, να παραδίδουν σ' αυτούς (οργανισμούς), χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, των οποίων αντίτυπα παράγουν ή πωλούν ή εκμισθώνουν ή δανείζουν καθώς και των έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία του ακριβούς αριθμού των αντιτύπων που παρήχθησαν ή διατέθηκαν καθώς και της συχνότητας των δημόσιων εκτελέσεων (βλ. Κουμάντο, ό.π., σ. 371). Τέλος, με το άρθρο 44 παρ. 1 του ως άνω νόμου ορίστηκε ότι κατ' αρχήν τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και οι χρήστες, μπορούν να καθορίσουν με κοινή συμφωνία των το ύψος της εύλογης αμοιβής, σε περίπτωση δε διαφωνίας αυτών ο νομοθέτης ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ το αρμόδιο δικαστήριο είναι επιφορτισμένο να αποφανθεί οριστικά περί της αμοιβής. Με τη διάταξη αυτή, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επιλύσεως της διαφοράς που ανακύπτει μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Έτσι εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, καθότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, μέχρις ότου το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλομένης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των προαναφερόμενων οδηγιών συμβάλλει στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, δοθέντος ότι, με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς αυτής, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές όμως ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου εφαρμοζομένων των

διατάξεων των ασφαλιστικών μέτρων των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ που αρμόζουν στην υπόθεση αυτή. Ετσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου (Εφαθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1181, ΜΠΘεσ 36047/2005 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, Κοτσιρή - Σταματούδη ό.π. υπό άρθρο 49 αρ. 26, όπου και παράθεση περαιτέρω νομολογίας). Περαιτέρω, ενόψει του ότι η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, και εναπόκειται στο Δικαστήριο (Μονομελές Πρωτοδικείο) μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό, έχει πλέον εξουσία το Δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαιτήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ. ΚΠολΔ. Η αντίθετη άποψη, δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν. 2121/1993 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων, καθότι υφίσταται ουσιαστικό δικαίωμα της προσωρινής προστασίας, αφού πρόκειται περί γεγενημένης απαιτήσεως, η οποία μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής είναι ορισμένη και συνεπώς συντρέχοντων και των προϋποθέσεων του άρθρου 682 ΚΠολΔ, είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων, με τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως των άρθρων 728 και 724 ΚΠολΔ.

Στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες, επικαλούμενοι την ιδιότητά τους ως νόμιμα, κατ' άρθρο 54 του Ν. 2121/1993, συνεστημένων μόνων αντιπροσωπευτικών Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης Περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων Ελλήνων ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, ζητούν: α) να καθοριστεί από το δικαστήριο η εύλογη και ενιαία αμοιβή που δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν για το χρονικό διάστημα από 1-1-2008 έως 31-12-2012 από την καθ' ης, η οποία διατηρεί επιχείρηση ξενοδοχείου και προβαίνει σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους με τηλεοράσεις και ραδιοφωνα που είναι εγκατεστημένα σε κάθε δωμάτιο του, που προορίζονται για να μεταδίδουν καθημερινά επί 24ώρου βάσεως σε

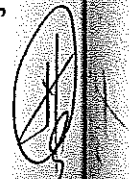
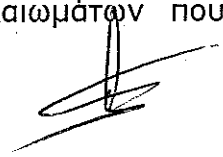
αόρι
έχοι
προ
μετ
στα
σε
αμο
του
για
τηλ
έτοι
Φ.Π
239
κατ
συγ
ηθα
τρα
παρ
τρα
η
πρό
οργ
επι
κατ
στο
της
μορ
συ
ασ
περ
2 γ
μετ
εξε
κα

αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες της, οι οποίοι έχουν δυνατότητα πρόσβασης και χρήσης τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, μεταδιδόμενης από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίας εμβέλειας, επειδή η καθ' ης αρνείται να προσέλθει σε σχετική συμφωνία μαζί τους προς καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και καταβολής αυτής. Ότι, η προσωρινή εύλογη ενιαία για όλους τους αμοιβή, ανέρχεται στο ποσό των 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως για κάθε έτος και συνολικά για τα δωμάτια της καθ' ης που διαθέτουν τηλεοράσεις και ραδιόφωνα στο συνολικό ποσό των 1.350,50 ευρώ κατ' έτος και συνολικά για τα ανωτέρω έτη στο ποσό των 6.752,50 ευρώ πλέον Φ.Π.Α, ανερχόμενου σε ποσοστό 13% για τον 1^ο αιτούντα και σε ποσοστό 23% για τον 2^ο αιτούντα. Να επιμερισθεί η εύλογη αμοιβή σε κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται από αυτούς κατά τη μεταξύ τους συμφωνία, συγκεκριμένα δε να προσδιορισθεί σε ποσοστό 50% της αμοιβής για τους ηθοποιούς και 50% για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές που εκπροσωπούνται από τον 2^ο αιτούντα (25% για τους παραγωγούς, το 12,5% για τους μουσικούς και το 12,5% για τους τραγουδιστές), β) επικαλούμενοι δε επείγουσα περίπτωση, να υποχρεωθεί η καθ' ης να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ εκ των προαναφερόμενων ποσών για την κάθε κατηγορία του κάθε αιτούντα οργανισμού, με το νόμιμο τόκο από το τέλος εκάστου έτους που τα επιμέρους κονδύλια αφορούν, άλλως από την επίδοση της αίτησης και να καταδικασθεί η καθ' ης στα δικαστικά τους έξοδα.

Σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, η ένδικη αίτηση, στο δικόγραφο της οποίας σωρεύεται αίτηση περί καθορισμού του ύψους της εύλογης αμοιβής και άσκησης λήψεως ασφαλιστικών μέτρων υπό τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως απαιτήσεως, αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 49 παρ. I Ν. 2121/1993, 682, 728 παρ. 1 περ. ζ' ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 32, 46, 47, 49, 54, 55, 56, 58 του ν. 2121/1993 όπως ισχύει μετά τη θέση σε ισχύ του Ν. 3057/2002. Συνεπώς, πρέπει περαιτέρω να εξετασθεί κατ' ουσίαν, λαμβανομένου υπόψη ότι για το παραδεκτό του καταψηφιστικού αιτήματός της δεν απαιτείται η καταβολή τέλους

δικαστικού ενσήμου, καθόσον η υποχρέωση αυτή επιβάλλεται μόνο κατά τη συζήτηση της αγωγής για τις επίδικες απαιτήσεις, όχι δε κατά την προσωρινή επιδίκασή τους με τη μορφή ασφαλιστικού μέτρου (πρβλ άρθρ. 1 του Ν. ΓΠΟΗ/1912, βλ. Π. Τζίφρα , Ασφαλιστικά Μέτρα , εκδ. 1980, σελ.245).

Από την εκτίμηση της ενόρκου καταθέσεως της μάρτυρος [redacted] που εξετάσθηκε κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, με την επιμέλεια των αιτούντων, των εγγράφων που επικαλούνται και νομότυπα προσκομίζουν οι αιτούντες, καθώς και όσα ανέπτυξε ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους στο ακροατήριο κατά την εκδίκαση της υποθέσεως και επανέλαβε με το έγγραφο σημειωμά του, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι αιτούντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας δικαιωμάτων, στους οποίους έχουν ανατεθεί από τα μέλη τους, ηθοποιούς, μουσικούς, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Η ίδρυση τους έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του νόμου 2121/1993 και η λειτουργία καθενός απ' αυτούς εγκρίθηκε με νόμιμα δημοσιευθείσα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως απόφαση του Υπουργείου Πολιτισμού, το οποίο και ελέγχει σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν 2121/1993, τον αριθμό των καλλιτεχνών που έχουν αναθέσει στους ως άνω οργανισμούς τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ως άνω νόμου και του κανονισμού των (άρθρο 54 παρ. 5). Οπως προκύπτει, δε, από τους μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενους από τους αιτούντες καταλόγους των μελών τους, ο αριθμός τούτων είναι πολύ μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί ότι οι αιτούντες οργανισμοί αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Σύμφωνα λοιπόν, με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, τεκμαίρεται, εν προκειμένω, ότι οι αιτούντες οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων και όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Η ύπαρξη δε και άλλης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που εκπροσωπούνται από άλλον οργανισμό συλλογικής

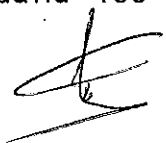

δι
νο
στι
21
να
δι
αμ
σε
ρα
ογ
ορ
συ
γι
πι
επ
βι
Α
3
ρ
δ
τι
ρ
δ
δ
π
ε
γ
κ
τ
r
)
ε
ε

Η διαχείρισης, δεν ανατρέπει το ως άνω τεκμήριο. Συνεπώς, οι αιτούντες, νομίμως ασκούν την ένδικη αίτηση στο όνομα τους και νομιμοποιούνται στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των μελών τους (αρθ. 55 παρ. 2 Ν. 2121/1993). Μεταξύ άλλων δε, οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται να αξιώνουν [με κατάρτιση συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας δικαστικά] την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 του ως άνω νόμου εύλογη αμοιβή από εκείνους, οι οποίοι χωρίς την άδεια των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή της αμοιβής προβαίνουν στην ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και παρουσίαση έργων και προγραμμάτων στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω δικαιούχοι, μέλη των αιτούντων οργανισμών. Εξάλλου, οι αιτούντες υποχρεούνται να προβαίνουν σε σχετικές διαπραγματεύσεις με τους χρήστες προς κατάρτιση συμφωνιών για την εύλογη αμοιβή και να εισπράττουν αυτήν. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι, η καθ' ης ατομική εταιρεία, διατηρεί και εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο με την ονομασία , που βρίσκεται στην στο

Τούτο ανήκει στην β' κατηγορία-τριών [3] αστέρων και διαθέτει 37 δωμάτια, εντός των οποίων είναι εγκατεστημένες τηλεοράσεις και ραδιόφωνα και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα όλων των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Ως πιθανολογήθηκε, οι δέκτες ραδιοφώνου και τηλεοράσεως, που έχει εγκαταστήσει η καθ' ης σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της, συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην Ελληνική Επικράτεια. Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι αιτούντες οργανισμοί μεταδίδονταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2008 έως και 2012 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο ραδιοτηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει τούτων και λαμβάνοντας υπόψη και τον μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα άνω έτη 2008 έως και 2012 στην Ελληνική Επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια ραδιοτηλεοπτικών σταθμών η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες, έργων, ήταν ευρύτατη καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η καθ' ης

δε, στο πλαίσιο της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της -που σημειωτέον συγκροτούν κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, την έννοια του «κοινού»- όταν αυτοί βρίσκονταν στα δωμάτιά τους, διαμορφώνοντας τις κατάλληλες συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Δηλαδή, προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα των ραδιοφωνικών σταθμών πανελλήνιας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκαταστάσεως προς διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία ραδιοτηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές ραδιοφώνου και τηλεοράσεως προς λήψη από τους πελάτες της των ραδιοτηλεοπτικών σημάτων. Είναι προφανές λοιπόν ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται για απλή λήψη ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής, και δη για χρήση της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το ραδιοτηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο, γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι αιτούντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς προς καταβολή εύλογης αμοιβής δεν είχαν αποβλέψει σε τούτο. Ετσι η καθ' ης, ως χρήστης-λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως παρουσίασε αυτήν (ραδιοτηλεοπτική εκπομπή) χωρίς δικαίωμα σε άλλο από το προοριζόμενο κοινό, προς εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη αυτή της καθ' ης, αποτελεί χρήση των έργων των αιτούντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη από αυτούς, δηλαδή, για την οποία προοριζόταν η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση τούτων και αναμφισβητήτως θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» υπό την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια, του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες, έργων. Συνεπώς, υφίσταται στην υπό κρίση περίπτωση, δικαίωμα των αιτούντων για να αξιώνουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθώς και αυτή έχει αντίστοιχη

υπ
ότι
εύ.
πρ
έχ
στ
έρ
εν
κλ
έσ
ξε
η
τα
μι
η
α
α
α
κ
ε
π
γ
ε
γ
κ
α
ι

υποχρέωση να καταβάλει στους αιτούντες την εν λόγω αμοιβή. Σημειωτέον ότι, ενώ η καθ' ης αρνείται την υποχρέωσή της ως προς την καταβολή εύλογης αμοιβής στους αιτούντες, αμφισβητώντας την ύπαρξη, εν προκειμένω, της δημόσιας παρουσίασης, άλλες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις έχουν συνάψει συμβάσεις με τους αιτούντες οργανισμούς και συμφώνησαν στην καταβολή εύλογης αμοιβής για τη εν λόγω δημόσια παρουσίαση των έργων. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες από κοινού κατάρτισαν ενιαίο και κοινό αμοιβολόγιο, το οποίο δημοσιεύτηκε σε πανελλήνιας κυκλοφορίας εφημερίδες ορίζοντας ενιαία εύλογη αμοιβή για τα έτη 2008 έως και 2012, στο ποσό των 0,10 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο για τα ξενοδοχεία της κατηγορίας 3 αστέρων, όπως είναι το ξενοδοχείο της καθ' ης. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι, η συγκεκριμένη χρήση από την καθ' ης των έργων των αιτούντων, έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο εκμετάλλευσης της ξενοδοχειακής της επιχείρησης, ενώ η φύση και οι συνθήκες εκμετάλλευσης των προστατευόμενων από τους αιτούντες έργων, καθιστούν αδύνατη την εφαρμογή του προβλεπόμενου από το άρθρο 32 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 αυτού ποσοστού επί των ακαθαρίστων εσόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της καθ' ης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των έργων. Συνεπώς, η εύλογη αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει η καθ' ης στους αιτούντες, πρέπει να καθοριστεί σε ορισμένο ποσό ανά έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους αιτούντες και εύλογο, σύμφωνα με τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη. Συνεκτιμωμένων των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών το Δικαστήριο, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης, στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, που ως προεκτέθηκε έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης της επιχείρησης της καθ' ης, τον αριθμό των δωματίων, το σκοπό της διαμονής των πελατών στο ξενοδοχείο, τον, κατά μέσο όρο, χρόνο παραμονής των, των πραγματικών δυνατοτήτων των πελατών να παρακολουθήσουν στο δωμάτιό τους ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι αιτούντες, το ποσοστό ακρόασης και τηλεθέασης των έργων τούτων, το μέγεθος του ραδιοτηλεοπτικού χρόνου που αφιερώνεται στη μετάδοση των εν λόγω έργων, τη συμβατικώς οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των

αιτούντων με τα άλλα ξενοδοχεία, που συνιστούν πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία, πρέπει να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής για το επίδικο χρονικό διάστημα στο ποσό των 36,50 ευρώ ετησίως για κάθε δωμάτιο και συνολικά στο ποσό των (36,50X37=) 1.350,50 ευρώ για καθένα από τα έτη 2008 - 2012, συνολικά δε στο ποσό των (1.350,50X5) 6.752,50 ευρώ. Η προσωρινή αυτή αμοιβή κρίνεται κατά πιθανολόγηση ως εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη της δέουσας ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των αιτούντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας παρουσίασης των προστατευομένων απ' αυτούς έργων μέσω των δεκτών ραδιοτηλεοράσεως των εγκατεστημένων στα δωμάτια του ξενοδοχείων της καθ' ης, καθώς και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των ως άνω έργων υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή των ως άνω ποσών μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς και κατά ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθ' ης έχει ήδη αποκομίσει κατά τα ανωτέρω έτη οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων των αιτούντων. Κατ' ακολουθίαν όλων των προαναφερομένων η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη και η καθ' ης, λόγω της ήττας της, πρέπει να καταδικαστεί στη δικαστική δαπάνη των αιτούντων (άρθρο 176 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της καθ' ης η αίτηση.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ την ενιαία και εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει στους αιτούντες η καθ' ης η αίτηση για την από μέρους της δημοσία παρουσίαση έργων των μελών τους μέσω συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, εγκατεστημένων στο αναφερόμενο στο ιστορικό ξενοδοχείο

της, για τα έτη 2008 έως και 2012, στο ποσό των χιλίων τριακοσίων πενήντα και πενήντα ευρώ (1.350,50), πλέον Φ.Π.Α., κατ' έτος.

ΟΡΙΖΕΙ ότι η ως άνω προσδιορισθείσα εύλογη αμοιβή θέλει επιμερισθεί, κατά μεν το ήμισυ, ήτοι κατά ποσοστό 50% υπέρ του αιτούντος φορέως των ηθοποιών και κατά ποσοστό 50% υπέρ του αιτούντος φορέως των παραγωγών, των μουσικών και των τραγουδιστών.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες οργανισμούς και κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία το ήμισυ της κατά τα άνω προσδιορισθείσης, για το σύνολο του ενδίκου χρόνου, ευλόγου αμοιβής, από την επίδοση της κρινομένης αιτήσεως, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά ΦΠΑ για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης στη δικαστική δαπάνη των αιτούντων, ποσού διακοσίων πενήντα (250,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, Αποφασίσθηκε και Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια στο ακροατήριο του συνεδρίαση, στην Καστοριά την 10^η Φεβρουαρίου 2014.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)

